

Detektiiv Triibik loomaaias

Illustreerinud Ott Vallik

REELI REINAUS

Detektiiv Triibik loomaaiaias

Raamatu väljaandmist on toetanud Eesti Kultuurkapital.

Toimetanud Hanna Veskioja
Kujundanud Villu Koskaru

© Reili Reinaus
Illustratsioonid © Ott Vallik
© Tänapäev, 2013

www.tnp.ee

ISBN 978-9949-27-327-0

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Sisukord

1. Ootus	7
2. Esimene koolipäev	16
3. Ebamugavad küsimused	23
4. Kadunud poiss	31
5. Triibik kolib välja	40
6. Uus tuttav	47
7. Kodukülastus	52
8. Esimene tüli	60
9. Triibik ja Nele loomaaias	68
10. Triibiku teine juhtum	72
11. Leppimine	80
12. Jaanika	86
13. Triibiku uus sõber	94
14. Perepäev	102
15. Sissemurdmine	107
16. Kahtlused	113
17. Õpetajal külas	120
18. Luurel	126
19. <i>Catwalk</i>	135
20. Tiigrikutsikad on ohus	140
21. Nõupidamine	147
22. Punapäise naise jälil	152
23. Tugevdatud valve	157
24. Röövlijaht	165
25. Tunnistused ja tänukirjad	173

1. peatükk

Ootus

Ta vaatas kella. Midagi polnud veel juhtunud. Neil oli aega vähem kui viis tundi. Ta hakkas juba usku kaotama.

„Äkki te saaksite end kiiremini liigutada,” pomises Triibik omale nina alla. Siiani oli ta kindel olnud, et nad tulevad. Nüüd hakkas ta selles juba kahtlema. Ta oli seljakoti valmis pakkinud juba mitu päeva tagasi. Seal oli kõik eluks vajalik. Magamiskott, tavaline pesu ja soe spordipesu (vanades lossides võis ju päris külm olla), ühed teksased ja kampsun, paar T-särki, pesemisasjad, päevik, kirjutustarbed. Ainult Mõmmi ootaski veel voodil.

Triibikul oli küll natuke kahju oma hoolealuseid maha jätta, kuid ta oli kirjutanud Berdile ja Birgitile üksikasjaliku juhendi, kuidas nende eest hoolitseda. Matrix ja Pätu pidid loomulikult kaasa tulema. Ilma nendeta polnud ta nõus sammugi astuma.

Kui ta jälle kella vaatas, oli see pool kaheksa. Triibikul oli korraga tunne, et midagi ei juhtugi. Ta lähebki homme sellesse lollakasse kooli, mille ta tädi ja onu on talle välja valinud. Ilma tema käest isegi küsimata. Ta vaatas meeleheitlikult aknast välja. Ei midagi. Kuigi kõik oleks ju ometi nii hästi sobinud. Ta elas oma tädi ja onu juures. Ta vanemad olid ära. Õnneks mitte küll surnud, kuid sellegipoolest kaugel. Tädi ja onu kaks last ajasid ta hulluks. Ei, loomulikult nad ei kiusanud teda, aga olid igavesed

tüütused. Ja mis peamine – tal polnud mitte ühtegi kaaslast. Vähemalt selles koolis, kuhu ta minema pidi. Kõik tema endised lasteaiakaaslased läksid hoopis mingitesse teistesse koolidesse. Uhh, ta ei tahtnud sellele kõigele üldse mõelda.

Ühesõnaga, neil oli aega täpselt neli ja pool tundi – kui arvestada aega aktuseni, siis kuusteist ja pool tundi –, kuid ta polnud kindel, kas nad öösel tulevad. Isegi pärast kümnet oleks veidi ebaviisakas olnud, seega oli aega veel vähem.

Triibik surus näo Matrixi musta kasukasse. „Palun tulge ja viige mind ära,” sosistas ta. „Kus kohas te üldse jokitate?” lisas ta juba natuke nõrdinumalt.

Korraga koputati uksele. Triibik hüppas püsti. Ta sai küll aru, et see oli Katre koputus, kuid lootis ikkagi. Tüdruk lükkas seljakoti kiiresti voodi alla ja hüüdis: „Sisse!”

See oligi Katre. Triibiku nägu vajus pilve. Katre oli Triibiku tädi. Õigemini tema ema venna naine. Katre oli moedisainer ja seda võis näha kõikidest riietest, mida ta kandis. Praegu oli tal seljas mustast ja hallist riidest õhuline pidulik kleit. Nagu ööliblikas, mõtles Triibik, vaadates tädi, kes oli just tulnud mingilt kontserdilt.

„Kas sa kooki tahad, kullake?” küsis Katre sõbralikult naeratades. Tegelikult ta oligi sõbralik. Triibik ei saanud tema üle kurta. Ja see polnud Katre süü, et ta oli nii ebaõnnestunud lapsed sünnitanud. Triibik kutsus oma nelja-aastasi onulapsi Berti ja Birgitit mõttes pärdikuteks. Seejuures oli tal tõeliste pärdikute ees natuke piinlik iga kord, kui ta nende puuri ees seisis. Pärdikud polnud tegelikult üldse halvad. Halvad polnud vist ka Bert ja Birgit, aga nad olid igavesed tüütused. Alati, kui Triibik arvas, et ta võib neid nüüd usaldada, keerasid nad uue käki kokku. Ta lihtsalt pidi siit majast minema saama!

„Mis kook see kah on?” küsis ta umbusklikult.

„Mustikate ja vahukoorega,” sõnas Katre.

Triibik raputas pead. Ta oli praegu liiga erutatud, et midagi süüa. Katre mõistis seda, kuid kuidugi omal moel.

„Kas oled homse pärast närvis?” küsis ta Triibiku kõrvale voodile istudes.

Mingit homset ei tule, tahtis Triibik talle ütelda, kuid hoidis end tagasi. Ta oli harjunud katteta lubadusi mitte andma. „Natukene,” pomises ta hoopis. Las tädi arvab, et ta pelgab aktust. Tegelikult oli tal hoopis reisipalavik.

„Ära muretse,” sõnas tädi. „Sa leiad seal sõpru nii kiiresti, et ei saa arugi. Usu mind.”

Triibik noogutas mornilt. Sõprade puuduse üle polnud ta kunagi kurtnud. See polnud tema süü, et nad ei vastanud tädi arusaamadele sõpradest. See, et tema sõbrad tädiga ei rääkinud või tuppa karvu ajasid või aeg-ajalt mõne suurema segaduse korraldasid, polnud mingi põhjus neid mitte sõpradeks pidada.

„Ma lähen täna varem magama,” lausus Triibik.

„Hea küll, kullake,” sõnas Katre ta pead silitades. „Puhka end siis homseks korralikult välja.”

„Mh-mh.” Triibik lootis, et homseks on ta juba kaugel.

Kui Katre oli lahkunud, käis Triibik veel mõnda aega toas edasi-tagasi, kuid midagi tähelepanuväärset sel õhtul enam ei juhtunud. Kui esikukell lõi kaksteist, kirjutas ta oma päevikusse: „Mulle ei tulnud järele. Seega võib järeldada, et saatuse vastu ei ole midagi teha. Minust ei saa naissoost Harry Potterit, vaid ühe tobeda eliitkooli õpilane.”

Ta mõtles, et on ju veel võimalus põgeneda, kuid kardetavasti poleks see tema vanematele meeldinud. Ja põhimõtteliselt sai

ta ise ka aru, et maailmas on veel palju asju, mida tasuks õppida, nii et ta peab need kaksteist aastat kuidagi ära kannatama.

Triibik lõi oma päeviku kinni ja läks vannituppa. Pesnud hambad ja tagasi tulnud, pani ta endale öösärgi selga ja alustas taas oma tavapärast ringkäiku. Ta soovis kõigile oma lemmikutele head ööd. Nii nagu igal õhtul. Seejärel pugest ta koos Mõmmiga teki alla ja jäi peaaegu silmapilkselt magama.

Triibik ärkas öösel selle peale, et Matrix müksas teda oma külma ninaga. Kui ta silmad pimedusega harjusid, mõistis ta, et toas ega akna taga pole kedagi, kes tahaks teda viia nõidade kooli või ükskõik millisesse teise ägedasse kooli, vaid et koer tahab kõigest pissile.

Kui Matrix oli paari minuti pärast tuppa tagasi tulnud ja end Triibiku voodi ees vaibal välja sirutanud, jäi tüdruk peagi uuesti magama. Ta magas terve ülejäänud öö halvasti, nähes unes, kuidas ta läheb aktusele öösärgis, kuidas Bert ja Birgit on tema koolikotti kalatoitu toppinud ja kuidas ta avastab koolist kaeluskotka muna, aga kuna emaslinde pole kuskil, peab ta selle haudumise enda hooleks võtma.

Hommikul ärgates oli ta ikka veel unine ja pahur.

Kööki minnes avastas ta, et Katre on teinud hommikusöögiks kartulisalatit ja küpsisetorti.

„Kas meil on mingi pidu?” küsis Triibik mõtlikul ilmel torti takseerides.

„Sul on täna ju esimene koolipäev,” sõnas tädi. „Me tahame, et see oleks sulle meeldejääv sündmus.”

Triibik ohkas. Ta soovis, et ema ja isa oleksid siin. Natuke salatit nakitsenud, hakkas ta maadlema torditükiga. Tal polnud

vähimatki isu. Mõnikord tuleb asju teha ka viisakuse pärast, meenusid talle isa sõnad. Et tädi mitte kurvastada, mälus ta aeglaselt torti, kuigi oleks selle parema meelega välja sülitanud või siis hoopiski võtmata jätnud. Elu tundus nii ebaõiglane.

Kui ta lauast tõusis, hüppas ka Katre kiiresti püsti. „Tule, ma näitan sulle sinu kleiti.”

Triibik kahvatas. Ta oli millegipärast arvanud, et midagi ei saa enam halvemaks minna. Ta oli täielikult eksinud. Asi võttis juba katastroofi mõõtmed. Tema kleit. Oi jeerum küll!

Jalgu lohistades järgnes Triibik tädile maja teisele korrusele õmblustuppa. Tegelikult kutsus Katre seda oma ateljeeks. See oli hiiglasuur tuba, kus rippusid valmis ja pooleli rõivad ning kõik kohad olid täis riidejuppe, nõöpnõelu, mõõdulinte ja tädi õmblusmasinaid. Just nimelt masinaid. Miskipärast oli tal neid kolm tükki. Triibik teadis, et suusatajatel on alati kümneid paare suuski ja muusikutel kümneid eri kitarre. Erinevad suusad on vajalikud erineva ilma ja raja ja kindlasti veel paljude muude piasiasjade pärast. Kitarridest ta nii hästi aru ei saanud. Aga õmblusmasinad – see oli muidugi täielik müstika.

„Pane silmad kinni!” hüüdis tädi rõõmsalt ja tormas kuhugi stangede vahele, mille peal rippus hulk erisuguseid kleite, seelikuid ja pükse.

Triibik oigas. Ta oleks andnud väga palju, et seda hetke olematuks teha. Ta ei tahtnud oma tädi juba teist korda sel hommikul solvata, aga üks oli kindel – ta ei pane seda kleiti selga. Ei pane! Mis siis, et ta seda veel isegi näinud ei olnud. See ei lugenud, sest ta oli näinud kõiki eelmisi ja tal oli päris korralik üldistusvõime.

„Tadaa!” Katre hüppas äkki riiete vahelt välja, hoides käes hõbedast puhevil nutsakat. Triibik manas näole pingutatud

naeratuse. Tal polnud aimugi, kuidas tädile selgeks teha, et tegu on aktuse, mitte kosmoseteemalise moedemonstratsiooniga.

„Noh, mis sa arvad?” sädistas tädi. „Proovi selga!” Ta lükkas tüdruku peeglitega varustatud sirmi taha.

Triibik vaatas end peeglist. Tal olid õlgadest natuke allapoole ulatuvad heledad juuksed ja sinised silmad. Nina polnud suure kartuli moodi ja hambad ei pressinud suust esile. Tegelikult nägi ta välja nagu täiesti tavaline tüdruk, ja ta ei saanud aru, miks ta peaks end korraga ufonaudiks maskeerima.

„Kuidas sul läheb?” kädistas tädi paari minuti pärast. „Ega sa abi ei vaja?”

„Ei,” piiksatas Triibik. Ta polnud isegi veel hakanud oma skafandrisse ronima.

„Tee siis kiiresti. Ega meil nüüd nii palju aega ka pole!” hüüdis tädi.

Triibik häälitsetes vastuseks ebamääraselt. Seejärel pani ta silmad kinni ja pugenes kleiti. Ta tõmbas külje peal oleva luku kinni ja tõstis viimaks vastumeelselt pilgu. Kleit sobis talle tegelikult päris hästi. Ega tädil ilmaasjata kuudepikkused järjekorrad ei olnud. Ja kui aus olla, siis polnud kleit ka üldse nii kole, kui see alguses oli tundunud. Aga see ei sobinud esimese septembri aktusele. See sobis printsessiteemalisele ballile või mõnele vastuvõtule või pulma või ... noh, kosmoseteemaga sobis see muidugi ka.

Triibik pani taas silmad kinni, luges kümneni ja astus sirmi tagant välja.

„See sobib sulle nagu valatult!” kiljus tädi.

„Ma ei saa sellega minna!” lausus Triibik rõhuga.

„Miks siis ometi?” küsis Katre.

„See on kool,” sõnas tüdruk. „Ma oleksin nagu mingi ...” Ta otsis sõna, mis ei oleks „eputis” ega „hilpharakas” ega midagi muud sama koledat. „Ma oleksin nagu printsess,” lausus ta viimaks. „See on ju kool,” kordas ta uuesti.

Tädi ohkas. „Sa ei tea, kuidas tänapäeval koolis asjad käivad.”

„Ma ei tahagi teada,” pomises Triibik.

„Kui sa paned tavalised riided, siis tunned end seal kohe nagu valge vares,” seletas tädi imetlevalt Triibikut takseerides. „Usu mind, kõik teised tüdrukud kannavadki samasuguseid kleite. Esimene koolipäev ongi teatud mõttes nagu moedemonstratsioon.”

„Mitte valge vares, vaid albiinost mustvares,” lausus Triibik. „Valgeid vareseid pole olemas.”

Tädi ei teinud teda kuulmagi. Ta seletas edasi, kuidas tänapäeval pannakse juba esimesest koolipäevast omavahelised suhted asjadega paika. „Midagi pole teha, elu on lihtsalt selline. Ma ei saa öelda, et see mulle meeldiks, aga arvesta, et nad võivad sind kohe narrima hakata, kui sa neist natukenegi erined.” Katre vaatas Triibikule murelikult otsa.

Triibik kehtas õlgu. Ta ei kavatsenud minna kooli teistele meeldima, vaid õppima. Tal polnud aimugi, kas ta peaks seda tädile selgitama hakkama või mitte. Aga kui arvestada tädi enda eileõhtust kleiti, millega ta kontserdil käis, siis vast mitte.

„Su emale kindlasti meeldiks, kui ta näeks pilte sinust selles kleidis,” sõnas Katre.

Triibik kiristas hambaid. See oli lubamatu võte, löök allapoole vööd. Triibik oli sunnitud alla andma. „Olgu siis,” lausus ta vastumeelselt. Ta oli viimaks nõuks võtnud tänase päeva lihtsalt kuidagi üle elada.

Katre naeratas kergendatult. „Kas sa vajad juustega minu abi?”

„Ei!” hüüdis Triibik. Ta ei kavatsenud mitte ühtegi inimest oma juuste kallale lasta. Juuksed olid tema omad.

„Ole siis pool kaksteist valmis,” tuletas tädi meelde, kui Triibik trepist alla läks.